P10_TA(2025)0310

Eskalacja wojny i katastrofa humanitarna w Sudanie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2025 r. w sprawie eskalacji wojny i katastrofy humanitarnej w Sudanie (2025/2984(RSP))

(C/2026/1717)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Sudanu, zwłaszcza rezolucję z 15 czerwca 2023 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Sudanie, w szczególności śmierci dzieci, które znalazły się w ogniu walki ([1]), oraz rezolucję z 13 marca 2025 r. w sprawie poważnego kryzysu politycznego, humanitarnego i kryzysu praw człowieka w Sudanie, szczególnie przemocy seksualnej i gwałtów na dzieciach ([2]),

— uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,

— uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i protokoły dodatkowe do nich,

— uwzględniając wysiłki mediacyjne na rzecz pokoju w Sudanie, w szczególności te podejmowane przez Unię Afrykańską, ONZ, Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju, Arabię Saudyjską i Stany Zjednoczone,

— uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1556 (2004) i 2736 (2024) oraz wszystkie inne istotne rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ dotyczące Sudanu,

— uwzględniając odnośne rezolucje Rady Praw Człowieka w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Sudanie,

— uwzględniając decyzje Rady (WPZiB) 2024/383 ([3]), (WPZiB) 2024/1784 ([4]), (WPZiB) 2024/2655 ([5]), (WPZiB) 2024/3154 ([6]), (WPZiB) 2025/377 ([7]) i (WPZiB) 2025/1481 ([8]) w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Sudanie,

— uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Sudanu, które Rada do Spraw Zagranicznych zatwierdziła na posiedzeniu 20 października 2025 r.,

— uwzględniając wydane w imieniu Unii Europejskiej oświadczenie wysokiej przedstawicielki Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 20 listopada 2025 r. w sprawie Sudanu,

— uwzględniając swoją rezolucję z 23 października 2025 r. w sprawie odnowienia partnerstwa UE–Afryka: ustalenie wspólnych priorytetów w perspektywie szczytu w Angoli ([9]),

— uwzględniając art. 136 ust. 2 i 4 Regulaminu,

([1]) Dz.U. C, C/2024/486, 23.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/486/oj.
([2]) Dz.U. C, C/2025/3154, 20.6.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/3154/oj.
([3]) Dz.U. L, 2024/383, 22.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/383/oj.
([4]) Dz.U. L, 2024/1784, 24.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/1784/oj.
([5]) Dz.U. L, 2024/2655, 9.10.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/2655/oj.
([6]) Dz.U. L, 2024/3154, 16.12.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/3154/oj.
([7]) Dz.U. L, 2025/377, 25.2.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/377/oj.
([8]) Dz.U. L, 2025/1481, 18.7.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/1481/oj.
([9]) Teksty przyjęte, P10_TA(2025)0253.

A. mając na uwadze, że konflikt między Siłami Zbrojnymi Sudanu (SAF) a Siłami Szybkiego Wsparcia (RSF), który rozpoczął się w kwietniu 2023 r., przekształcił się w największy i najpoważniejszy na świecie kryzys humanitarny i kryzys związany z ochroną, powodujący masowe wysiedlenia (ponad 7,2 mln ludzi przesiedlonych wewnętrznie i ponad 4,2 mln uchodźców, azylantów i osób powracających, którzy uciekli do krajów sąsiednich), brak bezpieczeństwa żywnościowego i powszechne naruszenia praw człowieka; mając na uwadze, że prawie dwie trzecie ludności Sudanu, w tym 16 mln dzieci, pilnie potrzebuje pomocy humanitarnej w sytuacji, w której masowo dochodzi do wysiedleń, panuje klęska głodu, powszechnie dochodzi do ataków na ludność cywilną oraz pracowników humanitarnych i służby medyczne, a system podstawowych usług załamał się;

B. mając na uwadze, że 26 października 2025 r., po 18-miesięcznym oblężeniu, RSF zajęły miasto Al-Faszir, co doprowadziło do masowych mordów i aktów okrucieństwa, w tym doraźnych egzekucji, systematycznej przemocy seksualnej, tortur i zabójstw na tle etnicznym;

C. mając na uwadze, że niezależna międzynarodowa misja wyjaśniająca (IIFFM) ds. Sudanu udokumentowała wykorzystywanie gwałtu jako szczególnie okrutnego narzędzia wojny, w tym publicznej przemocy seksualnej i gwałtów zbiorowych, oraz stosowanie przymusowych małżeństw, przez co miliony osób są narażone na przemoc ze względu na płeć;

D. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu IIFFM stwierdził, że obie strony konfliktu łamią prawo międzynarodowe, a naruszenia te noszą znamiona zbrodni międzynarodowych – RSF dopuściły się zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, a SAF naruszyły międzynarodowe prawo humanitarne i prawo dotyczące praw człowieka, co również stanowi zbrodnię wojenną; mając na uwadze, że naruszenia popełniane przez obie strony obejmują przemoc ukierunkowaną etnicznie i religijnie, głodzenie jako narzędzie wojny, masową przemoc seksualną (w tym gwałty na dzieciach), przymusową rekrutację dzieci, arbitralne zatrzymania i inne poważne nadużycia;

E. mając na uwadze, że obie strony wykorzystują pomoc humanitarną jako broń oraz utrudniają organizacjom humanitarnym swobodny i nieograniczony dostęp do osób potrzebujących;

F. mając na uwadze, że wszystkie państwa zaangażowane w wywieranie zewnętrznego wpływu na Sudan odgrywają istotną rolę w przedłużaniu konfliktu w tym kraju;

G. mając na uwadze, że wszystkie strony konfliktu naruszają prawo międzynarodowe praw człowieka i międzynarodowe prawo humanitarne, a większość naruszeń stanowi zbrodnie wojenne; mając na uwadze, że czyny, jakich dopuściły się RSF, mogą również stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości, w tym prześladowanie i eksterminację, a ich taktyka obejmuje systematyczne ataki na ludność cywilną, zastraszanie ludności, dziennikarzy i pracowników mediów oraz działania mające na celu destabilizację władzy instytucjonalnej;

H. mając na uwadze, że dzieci są szczególnie zagrożone, a UNICEF donosi, że od 2024 r. miało miejsce kilkaset przypadków gwałtów na dzieciach; mając na uwadze, że rzeczywista liczba przypadków prawdopodobnie jest znacznie wyższa; mając na uwadze, że duża liczba dzieci w Sudanie nie może uczęszczać do szkoły z powodu trwającego zamknięcia placówek i wysiedleń, co wystawia dzieci na większe ryzyko i pozbawia je dostępu do edukacji;

I. mając na uwadze, że UE przeznaczyła na ten region 273 mln EUR, w tym 161 mln EUR specjalnie na Sudan;

J. mając na uwadze, że UE nadal udziela nadzwyczajnej pomocy ratującej życie, która jest dostosowana do potrzeb i zgodna z zasadami humanitarnymi, aby zapewnić najsłabszym grupom społecznym natychmiastową pomoc i ochronę, dostarczyć niezbędną pomoc, monitorować naruszenia praw człowieka, a także reagować na poważny kryzys związany z brakiem bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywieniem w kraju oraz zapewnić wsparcie humanitarne na rzecz podstawowych usług; mając na uwadze, że organizacje kobiece, komitety oporu i lokalne służby ratownicze nadal odgrywają kluczową rolę w ochronie ludności cywilnej i dokumentowaniu przypadków łamania praw;

K. mając na uwadze, że wojnę tę uważa się czasem za wojnę zastępczą, w której Sudan stał się polem walki o zasoby naturalne, takie jak złoto, guma arabska, ruda żelaza, miedź i uran;

L. mając na uwadze, że w rezolucji z października 2025 r. w sprawie odnowienia partnerstwa UE–Afryka Parlament wezwał wszystkie podmioty, aby zwiększyły przejrzystość i skutecznie zakazały przywozu do UE wszystkich minerałów wydobytych w wyniku przelewu krwi;

M. mając na uwadze, że Fundusz Ludnościowy ONZ (UNFPA) i jego partnerzy nadal świadczą usługi w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i ochrony, ale ostatnie międzynarodowe cięcia finansowe zmusiły UNFPA do wycofania się z ponad połowy z 93 placówek opieki zdrowotnej, które wspierał w Sudanie, co oznacza, że obecnie funkcjonuje tylko co czwarta placówka oferująca wsparcie kliniczne ofiarom gwałtu;

1. potępia w najostrzejszych słowach poważne zbrodnie popełnione przez RSF w Al-Faszir i w pozostałej części Sudanu, w tym masowe zabójstwa i przemoc na tle etnicznym, gwałty i niewolnictwo seksualne, tortury, wymuszone zaginięcia, ataki na szpitale i placówki humanitarne oraz celowe głodzenie ludności cywilnej, które mogą stanowić akty ludobójstwa;

2. zdecydowanie potępia eskalację przemocy w Sudanie i poważne naruszenia prawa międzynarodowego przez wszystkie strony; podkreśla, że nie istnieje realne rozwiązanie konfliktu w Sudanie przy użyciu metod wojskowych oraz że kontynuacja działań wojennych powoduje niedopuszczalne cierpienie ludności cywilnej i stanowi coraz większe zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa w regionie;

3. zdecydowanie potępia poważne i systematyczne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka popełniane zarówno przez RSF, jak i SAF, w tym masowe ataki na ludność cywilną, przemoc na tle etnicznym, przemoc seksualną, tortury, wykorzystywanie dzieci jako żołnierzy, ataki na szpitale i ośrodki humanitarne, a także celowe głodzenie ludności cywilnej, które mogą stanowić akty ludobójstwa;

4. zdecydowanie potępia trwający w Sudanie konflikt, który przez trzeci rok z rzędu nadal powoduje śmierć tysięcy osób i ogromne trudności dla ludności Sudanu oraz stanowi poważne zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa w całym regionie;

5. stanowczo potępia nieustającą przemoc ze strony obu formacji zbrojnych w Sudanie oraz poważne naruszenia prawa międzynarodowego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego popełniane przez wszystkie strony; potępia blokowanie i grabieże pomocy humanitarnej oraz ataki na pracowników humanitarnych i medycznych, służby ratownicze i obrońców praw człowieka, które stanowią poważne naruszenia praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego;

6. wyraża pełną solidarność z mieszkańcami Sudanu, zwłaszcza z tymi na obszarach najbardziej dotkniętych blokadami, głodem, wysiedleniami i masowymi atakami, i wyraża uznanie dla lokalnych, ochotniczych i międzynarodowych pracowników humanitarnych działających w ekstremalnych warunkach, w tym grup wzajemnej pomocy, takich jak Emergency Response Rooms; wyraża uznanie dla sudańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego, komitetów oporu oraz ruchów kobiecych, pracowniczych i młodzieżowych;

7. potępia powszechne i systematyczne stosowanie przez strony konfliktu przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć wobec kobiet i dziewcząt, w tym gwałtów, niewolnictwa seksualnego i przymusowych małżeństw, jako taktyki wojennej; wzywa do podjęcia pilnych działań pomocowych wobec osób, które doświadczyły tego rodzaju przemocy, w tym do zapewnienia wsparcia medycznego, psychospołecznego i prawnego; wzywa wszystkie strony do natychmiastowego zaprzestania tych nadużyć i dopilnowania, aby sprawcy zostali pociągnięci do odpowiedzialności; podkreśla potrzebę priorytetowego traktowania ochrony kobiet i dzieci we wszystkich działaniach humanitarnych i pokojowych;

8. potwierdza suwerenność, niepodległość, jedność i integralność terytorialną Sudanu; apeluje do UE, jej państw członkowskich oraz wszystkich podmiotów sudańskich i międzynarodowych, by wspierały suwerenność, jedność i integralność terytorialną Sudanu oraz legitymację cywilnego rządu w Chartumie; sprzeciwia się wszelkim próbom tworzenia równoległych lub konkurencyjnych organów władzy lub struktur politycznych na obszarach kontrolowanych przez RSF;

9. zaznacza, że odpowiedzialność za zakończenie konfliktu spoczywa na przywódcach RSF, SAF i sprzymierzonych z nimi bojówek, a także na podmiotach, które udzielają im bezpośredniego lub pośredniego wsparcia; wzywa wszystkie podmioty zewnętrzne do podjęcia niezbędnych kroków, aby zakończyć sprzedaż lub dostawy broni i innego sprzętu wojskowego wszystkim stronom – zgodnie z embargiem na broń ustanowionym rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1556 (2004) i 1591 (2005);

10. potępia wszelkie formy obcych ingerencji, które podsycają wojnę w Sudanie, w tym transfery broni, wysyłanie najemników, przemyt złota i nielegalne sieci finansowe, które to ingerencje podważają suwerenność Sudanu i bezpośrednio przyczyniają się do masowych zbrodni, oraz podkreśla, że takie działania podlegają odpowiedzialności na gruncie prawa międzynarodowego; wzywa do natychmiastowego zaprzestania rekrutacji najemników oraz dostaw i wsparcia wojskowego lub logistycznego dla RSF i sprzymierzonych bojówek;

11. podkreśla kluczową rolę sudańskiego społeczeństwa obywatelskiego, komitetów oporu, związków zawodowych, organizacji kobiecych i młodzieżowych, mniejszości i społeczności marginalizowanych oraz innych podmiotów oddolnych w każdym porozumieniu politycznym; wzywa UE do priorytetowego traktowania ich udziału, ochrony i zapewnienia im środków, w tym poprzez bezpośrednie, elastyczne finansowanie i inicjatywy na rzecz bezpiecznych przestrzeni;

12. wzywa do przywrócenia i wzmocnienia praworządności, rozliczalności, poszanowania prawa międzynarodowego – w tym międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka – oraz działań wymiaru sprawiedliwości w Sudanie; podkreśla, że przyszłości Sudanu nie mogą kształtować brutalne grupy i sieci ekstremistyczne, których destabilizujące wpływy od dawna podsycają przemoc i potęgują niestabilność w Sudanie i w całym regionie; domaga się natychmiastowego zaprzestania działań wojennych i wzywa wszystkie strony do zaangażowania się w konstruktywny dialog, aby zakończyć konflikt i przejść do cywilnej formy rządów demokratycznych; wzywa wszystkie podmioty trzecie do wsparcia działań dyplomatycznych gwarantujących zaprzestanie działań wojennych; potępia wszelkie naruszenia embarg ONZ na broń; potwierdza, że przemiany prowadzone przez ludność cywilną są jedyną realną drogą do trwałego pokoju w Sudanie; zdecydowanie popiera wysiłki Unii Afrykańskiej i partnerów regionalnych na rzecz ułatwienia procesu pokojowego; podkreśla, że sudańskie społeczeństwo obywatelskie, a zwłaszcza organizacje kierowane przez kobiety, muszą odgrywać kluczową rolę w rozmowach pokojowych i przewodzić procesowi transformacji; w tym celu wzywa UE i jej państwa członkowskie do aktywnego udziału w negocjacjach pokojowych z partnerami ze społeczności międzynarodowej oraz do politycznego i finansowego wsparcia sudańskiego społeczeństwa obywatelskiego, organizacji kierowanych przez kobiety, obrońców praw człowieka i dziennikarzy;

13. domaga się, by otwarto bezpieczne korytarze humanitarne, w szczególności do Al-Faszir, Kadukli i Al-Ubajjid, oraz by monitorowały i weryfikowały je Organizacja Narodów Zjednoczonych i Unia Afrykańska, co zagwarantuje, że ustalenia dotyczące tych korytarzy będą przestrzegane; podkreśla, że UE musi aktywnie promować i wspierać możliwe do zweryfikowania zawieszenie broni jako warunek wstępny trwałych procesów pokojowych;

14. apeluje o natychmiastowy, bezpieczny i niezakłócony dostęp pomocy humanitarnej do wszystkich osób dotkniętych konfliktem, niezależnie od tego, gdzie się znajdują, oraz domaga się, aby obie strony zaprzestały wykorzystywania pomocy jako broni; wzywa wszystkie strony konfliktu do niezwłocznego usunięcia barier utrudniających dostarczanie pomocy humanitarnej oraz do zapewnienia natychmiastowego, bezwarunkowego, bezpiecznego i niezakłóconego dostępu pomocy humanitarnej, do zaprzestania celowego utrudniania, a także do ochrony ludności cywilnej; apeluje o udzielenie wsparcia państwom sąsiadującym przyjmującym sudańskich uchodźców;

15. apeluje do stron konfliktu, by niezwłocznie przywróciły usługi komunikacyjne w całym Sudanie oraz przestały stosować przerwy w dostępie do internetu, które naruszają prawo Sudańczyków do informacji, utrudniają świadczenie usług humanitarnych i ratunkowych, wpływają na bezpieczeństwo i ochronę ludności cywilnej oraz utrudniają niezbędne działania w zakresie monitorowania i zgłaszania bieżących naruszeń międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego;

16. potępia masowe zabójstwa, egzekucje i przemoc seksualną, do których doszło w Al-Faszir i okolicach podczas ataku RSF i po jego zakończeniu; wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami o ciągłych porwaniach i brakiem dostępu pomocy humanitarnej; potępia w szczególności celowe ataki na infrastrukturę cywilną, w tym niszczenie meczetów i kościołów, oraz wzywa do ochrony mniejszości religijnych i zagwarantowania im prawa do praktykowania religii;

17. apeluje do stron konfliktu, by natychmiast zakończyły działania wojenne, zaprzestały wszelkich ataków na ludność i infrastrukturę cywilną oraz na infrastrukturę i pomoc humanitarną, przestały wykorzystywać głód i przemoc seksualną jako narzędzia wojny, a także werbować oraz wykorzystywać dzieci jako żołnierzy, oraz by umożliwiły nieograniczony dostęp pomocy humanitarnej w całym kraju, utworzyły korytarze humanitarne, dążyły do wypracowania rozwiązania w procesie negocjacji i wypełniały zobowiązania wynikające z deklaracji z Dżuddy; wyraża poważne zaniepokojenie alarmującym pogłębieniem się kryzysu humanitarnego w Sudanie, ponieważ toczący się tam konflikt doprowadził do najpoważniejszej katastrofy humanitarnej na świecie, skutkującej potwierdzonymi przypadkami klęski głodu w niektórych częściach kraju, i nadal tę katastrofę podsyca; ponadto wyraża zaniepokojenie skutkami masowej migracji do państw sąsiadujących;

18. apeluje do wszystkich stron, by natychmiast przestały masowo wykorzystywać gwałty i inne formy przemocy seksualnej oraz przemocy ze względu na płeć jako narzędzie wojny; wzywa do zapewnienia ochrony, opieki, leczenia i wsparcia psychospołecznego ofiarom przemocy seksualnej;

19. apeluje do stron konfliktu, by zaprzestały ukierunkowanych ataków i nękania sudańskich aktywistów, obrońców praw człowieka, dziennikarzy i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego;

20. wzywa wszystkie strony do dotrzymania zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka poprzez zastosowanie wszelkich możliwych środków, aby chronić ludność cywilną i obiekty cywilne; podkreśla, że w działaniach na rzecz zakończenia konfliktu w Sudanie priorytetem musi być reagowanie na sytuację kobiet i dziewcząt w Sudanie, a w szczególności na ciągłe wykorzystywanie przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych; podkreśla potrzebę zagwarantowania należytego wsparcia służbom socjalnym udzielającym pomocy w nagłych przypadkach oraz szczególnego wsparcia systemów ochrony, opieki, leczenia i pomocy dla osób, które doświadczyły przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć;

21. apeluje do krajów sąsiadujących z Sudanem, by otworzyły granice dla sudańskich uchodźców, a do UE i jej państw członkowskich – by szybko zwiększyły nadzwyczajne środki na działania humanitarne w Sudanie i w obozach dla uchodźców w krajach sąsiadujących;

22. podkreśla poważne ryzyko rozprzestrzenienia się konfliktu w Sudanie na inne regiony podatne na zagrożenia, takie jak Róg Afryki i Sahel, i jest poważnie zaniepokojony wpływem sudańskiego kryzysu na nieuregulowane przepływy migracyjne do Europy;

23. wzywa Radę i Komisję do utrzymania i zwiększenia środków na pomoc humanitarną UE dla Sudanu i regionu w wysokości 273 mln EUR oraz do dopilnowania, by fundusze docierały do osób najbardziej potrzebujących;

24. domaga się, by niezwłocznie pociągnąć do odpowiedzialności sprawców czynów przestępczych przeciwko Sudańczykom; apeluje do UE i państw członkowskich, by poparły rozszerzenie jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego na cały Sudan, ustanowienie niezależnego mechanizmu sądowego, zgodnie z zaleceniami IIFFM, a także przeniesienie postępowań krajowych do jurysdykcji uniwersalnej;

25. podkreśla, że obowiązek pociągnięcia do odpowiedzialności jest prawnym i moralnym imperatywem; zaznacza, że sprawiedliwość nie może czekać, a społeczność międzynarodowa musi podjąć zdecydowane działania w celu ścigania osób odpowiedzialnych na mocy prawa międzynarodowego;

26. apeluje o przeprowadzenie szybkiego, skutecznego, dokładnego, niezależnego, bezstronnego i przejrzystego dochodzenia, aby pociągnąć do odpowiedzialności sprawców, w tym osoby z łańcucha dowodzenia;

27. wzywa UE i państwa członkowskie do podwojenia wysiłków dyplomatycznych wobec obu stron konfliktu i wykorzystania wszystkich dostępnych instrumentów, aby zagwarantować dostęp do wszystkich mechanizmów rozliczalności, pilnie reagować na poważne naruszenia praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w Sudanie oraz pociągnąć sprawców do odpowiedzialności za te naruszenia;

28. podkreśla, że obecne środki ograniczające stosowane przez UE są ważne, ale nadal wyraźnie niewystarczające, aby powstrzymać trwające akty okrucieństwa; wzywa zatem do podjęcia głębszych i trwałych działań dyplomatycznych, zwłaszcza za pośrednictwem specjalnej przedstawicielki UE w Rogu Afryki, Annette Weber, wraz z konkretnymi działaniami zmierzającymi do pociągnięcia do odpowiedzialności zarówno sprawców, jak i ich wspólników na całym świecie; wzywa ponadto do powołania specjalnego wysłannika UE w Sudanie, posiadającego silny mandat do koordynowania działań UE, utrzymywania kontaktów z partnerami regionalnymi, ułatwiania zaangażowania dyplomatycznego oraz zapewniania spójnego wsparcia dla sudańskiego społeczeństwa obywatelskiego, sudańskich obrońców praw człowieka, dziennikarzy i podmiotów demokratycznych;

29. apeluje do UE, by w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka nałożyła ukierunkowane sankcje na głównych dowódców RSF i SAF, w tym na generałów Abdela Fattaha al-Burhana i Muhammada Hamdana Dagalo (zwanego Hemedtim) oraz ich siatki, a także na podmioty, które ich finansują i na ich sprzymierzeńców spoza Sudanu, ze względu na ich odpowiedzialność za poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego;

30. wzywa Radę do pilnego wszczęcia procedury oceny, czy RSF spełniają kryteria umieszczenia na unijnej „liście terrorystów" objętych ograniczeniami, i zapewnienia w tym celu rygorystycznej analizy istotnych dowodów dotyczących działań tej organizacji, oraz – jeśli okaże się to zasadne – do podjęcia jednomyślnej decyzji przez państwa członkowskie UE o umieszczeniu RSF na tej liście;

31. mając na uwadze ich zobowiązania wynikające z Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawicielki Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, Rady i państw członkowskich, by podjęły zdecydowane działania i ściśle współpracowały z partnerami międzynarodowymi na rzecz zapobiegania ludobójstwu w Sudanie;

32. wzywa wszystkie strony konfliktu do konstruktywnego zaangażowania się w obejmujące wszystkie strony negocjacje w sprawie zawieszenia broni oraz podkreśla pilną potrzebę wiarygodnego i inkluzywnego procesu mediacji; wzywa wszystkie podmioty zewnętrzne, które bezpośrednio lub pośrednio dostarczają broń, wsparcie finansowe lub innego rodzaju wsparcie dla walczących stron, do natychmiastowego zaprzestania udzielania takiej pomocy i do przestrzegania nałożonego przez ONZ embarga na broń; zauważa, że obecne embargo na broń ogranicza się do Darfuru i wzywa do jego rozszerzenia na cały Sudan;

33. z zadowoleniem przyjmuje wydane 12 września 2025 r. wspólne oświadczenie członków czterostronnego dialogu na temat bezpieczeństwa (Egiptu, Arabii Saudyjskiej, Zjednoczonych Emiratów Arabskich i Stanów Zjednoczonych) w sprawie zakończenia konfliktu w Sudanie i przypomina, że dialog ten pozostaje jedyną uznaną formą mediacji w tym konflikcie; wyraża poparcie dla wysiłków Unii Afrykańskiej i Międzynarodowej Organizacji ds. Rozwoju na rzecz koordynacji międzynarodowych i dwustronnych nacisków na wszystkie strony w celu doprowadzenia do zawieszenia broni, poprawy dostępu dla pomocy humanitarnej i wznowienia dialogu politycznego z udziałem wszystkich stron, we współpracy z partnerami takimi jak UE, Liga Państw Arabskich i Organizacja Narodów Zjednoczonych;

34. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawicielce Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządom i parlamentom państw członkowskich, Unii Afrykańskiej, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka, Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu i władzom Sudanu.